

ЛЮТОТО НА ТОДОРЪ КЕДИКЯ

Тази година есенята бѣше сварила рано да разсипе своето злато. Повлѣкоха се мъгли по върховетѣ, потъмнѣ широкиятъ грѣбъ на планината.

Помамиха овчаритѣ стадата си и се смѣкнаха въ низкитѣ пасища. Размърдаха се закѣснѣли стопани: всички бързаха да прибератъ хранитѣ отъ далечнитѣ, късни ниви. Нѣкои рѣжѣ бѣха ожънати недозрѣли, защото нѣмаше за кога да ги чакатъ.

Разбра Али ага Тъмрашлията, че времето е тръгнало на развала. Сви-ка своитѣ отборъ сеймени и имъ рече:

— Затвори се времето, момчета. И нѣма да се оправи скоро, ами стегайте се! Докато още не е заваляло, да обиколимъ раята нагоре.

Сжщиятъ день Али ага пое презъ Персенкъ за Широка-лжка. Не бѣ-

ше още се сдрачило, когато конницата спрѣ предъ бѣчварницата на Тодоръ Кедикя.

— Добъръ день, достъ*! — викна агата отдалече.

Ала стариятъ майсторъ не го чу. Запретналъ ржави, той набиваше чемберитѣ на една голѣма, зельова каца. Бързаше майсторѣтъ. На него чакаха толкова села. Гледаше да пристегне сждоветѣ имъ. Времето уплаши всички. Пъргавитѣ стопанки, запретнали пѣстри престилки, бързаха да обератъ зелето въ лжкитѣ и го накладатъ за зимата.

Ала чирацитѣ видѣха агата и обадиха на майстора. Той се обърна, хвърли чуковетѣ, поизтри една ѝ друга ржцетѣ си, прекара ги веднажъ отзадъ по потуритѣ си и подаде ржка на госта.

*) достъ — приятель.